

VANJA ČOBANOV

Remedy
for
LOVE

■ Laguna ■

Copyright © Vanja Čobanov, 2011
Copyright © 2011 ovog izdanja, LAGUNA

REMEDY FOR LOVE

Sadržaj

Predgovor	11
Prvi deo	
NIŠTA U ŽIVOTU NIJE SLUČAJNO	15
Drugi deo	
KAD U NEŠTO ULAŽETE SEBE, VAŠA ENERGIJA VEĆ POKREĆE PROMENE	47
Treći deo	
ŽIVOT SE DEŠAVA U TALASIMA (ONO ŠTO VAŽI DANAS NE MORA DA VAŽI I SUTRA).	115
Četvrti deo	
JER DANAŠNJI SAN, TO JE SUTRAŠNJA ISTINA . . .	167
Dodatak	
DUNĐERSKI, OSVRT NA JEDNU PORODICU	225
Izjave zahvalnosti	231
O autoru	233

*Prošle su mnoge ljubavi, prošli su mnogi životi
I ovo naše prolazi a vaše dolazi
Sve što se zbilo nestaće i ovo naše prestaće
A vaše vrime doći će ali i proći će.
I posle svega ostaće pisma koju će pivati svi
I niko nikad saznati neće da si u pismi ti,
I samo ti, jedina ti, moja ljubavi...
Uzalud laži prevare, uzalud zamke zavere,
Ne vridi suze kajanje kad život jedan je.
Nek tiho svira muzika, uz puno toplih treptaja
Oću da pijan budem sad, od tvojih dodira.*

Zvonko Bogdan, Prošle su mnoge ljubavi

Na Fantastu, obnovljenom imanju Bogdana Dunđerskog, i danas se mogu videti čuvena grla Remedy for love, Jalna i Best Vetprom.

Predgovor

Na imanju veleposednika Bogdana Dunđerskog, nedaleko od Starog Bečaja, nalazila se možda najveća ergela u tadašnjoj Austrougarskoj, sa oko hiljadu četiristo grla. Među mnogim lepim i vrednim konjima tu je bio i direktni potomak jednog od najpoznatijih trkačkih grla svih vremena – čuvenog Kazanove iz obližnje Zornatice. Posle uspešne trkačke karijere na hipodromima koristio je za priplod, kao najplodniji pastuv u ergeli. Istovremeno je bio lični konj i miljenik vlasnika ergele. Gospodin Bogdan ga je jahao kad god je obilazio svoje veliko imanje.

Legenda kaže da mu je srce prestalo da kuca kada je uzbuđen potrčao ka kobili koju su doveli pred njega. U ljubavnom zanosu.

U spomen na konja od kojeg se nije odvajao i s kojim je prejezdio kilometre i kilometre nepreglednih atara, ispod guste i široke krošnje u blizini štala Dunđerski mu je podigao kamenu spomen-ploču s

ugrađenom potkovicom, usred prelepog ružičnjaka. Konj se zvao Inkvizitor. Pripadao je porodici čuvenih grla REMEDY FOR LOVE (što u prevodu znači: lek za ljubav).

Danas ergela ima stotinak konja koji su smešteni u šest štala obojenih u propisanu žutu boju, kao nekada u vreme Marije Terezije. Postoji i staza za trening galopera. U blizini ergele nalazi se „zid ljubavi“ za konje u sezoni parenja. To je jedno od retkih mesta u svetu gde na ovako prirodan način dolazi na svet rasna ždrebad.

REMEDY FOR LOVE. LEK ZA LJUBAV.

ŠTA JE LEK ZA LJUBAV?

Tražeci odgovor na to zanimljivo i neobično pitanje, sproveo sam malu anketu među svojim prijateljima s propratnom pričom o konju i njegovoj ulozi u ergeli Dunderskog. Dobijao sam različite, pa i originalne odgovore, a tokom razgovora nametala su se uvek nova pitanja. Svako je „lek za ljubav“ tumačio na neki svoj način. Ipak, najdragocenije otkriće do kojeg sam došao jeste to da ih priča o čuvenom konju i značenju njegove loze sve inspiriše da razmišljaju i pričaju o ljubavi.

Zapisao sam samo najinteresantnija pitanja:

Da li ljubav može da bude bolesna? Da li uopšte postoji lek za ljubav? Da li je lek za ljubav sama ljubav? Da li je lek za ljubav osoba preko puta vas od koje očekujete da vas voli? Da li je lek u tom slučaju spremnost partnera da vam se preda i učini za vas sve da biste se osećali ispunjeno i snažno, sigurno i voljeno?

Svi smo svedoci, iz ličnog iskustva ili iz iskustva onih koji nas okružuju, da se danas ljubav između dvoje ljudi veoma često podrazumeva i da se o njoj ne razmišlja. Tako smo suočeni samo s nekom vrstom privida večnosti.

Uglavnom su to trenuci kada ljubav počne da nam izmiče. Ona tada na neki način oboli, počne da se migolji, nestaje i, na kraju, umire.

Ili je ponekad zameni neka jača, važnija, nova ljubav.

Sam po sebi nameće se zaključak da se, u stvari, danas mnogo manje priča i misli o ljubavi nego što nam se to čini.

Prvi deo

NIŠTA U ŽIVOTU NIJE SLUČAJNO

1.

Ništa u tom trenutku nije prizivalo promenu. Ništa nije ukazivalo na predstojeća iskušenja i veliki sudbin-ski prevrat, na nestvarna buđenja. Sve to bilo je daleko do nje. Toliko daleko koliko mogu biti udaljeni sasvim nepoznati predeli koje možda nikada neće videti ili neki sasvim nepoznati deo duše: nepoznata dubina osećaja – kao kad se zaranja do granica izdržljivosti u veliko plavetnilo.

Sve je opijajuće i čudesno, ali istovremeno imate osećaj da možete i umreti.

Kao što ne postoje neosvojive tvrđave, ne postoje ni neosvojive žene.

Kotor, Crna Gora, 2009. godina, avgust, nešto posle osam uveče.

Prolazak kroz veliku kapiju starog grada za nju je uvek značio ulazak u prostor koji je odgovarao njenom

senzibilitetu. Ugláčani kamen pod nogama i prelepa kamena zdanja slične palete sive, braon i zelenkaste pružali su idealnu podlogu za šarenilo ljudi i toaleta što se kretalo po malim trgovima i uskim ulicama grada. Žamor i muzika iz brojnih kafeterija i restorana trajali su od prepodnevni sati do kasno uveče. Zvuk te živosti nikada nije bio preglasan: kao da je bio zarobljen između debelih kamenih zidova grada, zajedno s leptom življenja i dokolice kojoj su svi težili.

Te večeri u osam sati na trgu ispred Crkve Svetog Trivuna počela je modna revija nove kolekcije ženskih haljina Aninog omiljenog modnog kreatora Renata Balestra. Ana kasni dvadesetak minuta. Njen stariji brat i njegova žena čekaju je na trgu. Stigli su na vreme. Ana ne zna da li su joj obezbedili stolicu.

Anin muž i njihovo dvoje dece ostali su ispred zidina u dečjem zabavnom parku. Njih nije interesovao taj događaj.

Prošla je kroz gradsku kapiju u Balestrinoj svetloplavoj haljinici koja je već nekoliko godina bila nezaobilazni deo njene letnje garderobe. U istoj boji su i dve šnale u gustoj plavoj kosi, a lagane sandale nešto svetlije nijanse. Haljina jasno prati liniju njene visoke prirodno izvajane i negovane figure. U držanju, pokretima i načinu na koji hoda ima svega: gordosti, urođene prirodnosti, stečenog samopouzdanja, ženstvenosti. Lepog lica, mirnog, koncentrisanog pogleda i preplanule puti, čini se kao idealna čulna podloga za sve što nosi na sebi.

Na pragu trideset šeste godine izgleda toliko zanosno, lepršavo i pomalo nestvarno da kod većine

muškaraca pored kojih prolazi na putu ka Trgu Svetog Trivuna, čineći im se nedodirljivom, proizvodi neku vrstu straha. Izgleda da je u prirodi muškaraca da se plaše savršenih žena i upečatljive lepote. Oni je primećuju, ispraćaju je znatiželjnim pogledima, ali se ne usuđuju da razmišljaju o njoj.

Ali jedan čovek koji ju je u tom trenutku ugledao shvata da je ona otelovljenje žene koju čitav život traži.

On je prepoznaje.

Naslonjen na stari kameni zid, malo odmaknut od samog centra događaja, zajedno s prijateljem posmatrao je veliku gužvu na trgu. Revija ga nije naročito interesovala. Našao se tu po inerciji. Kao i mnogo puta do tada, želeo je da mu se nešto lepo dogodi. Danas je to u njegovoj svesti bilo sasvim pojednostavljeno – posle toliko pogrešnih veza sa ženama s kojima nije mogao da подели sebe, svoje dane i godine na željeni, pravi način – odlučio je da strpljivo čeka da mu se *ona* dogodi. Nije više tražio samo uobičajeno. Pretpostavljao je da će onog trenutka kada je ugleda znati, da će je jednostavno osetiti.

Ispred njega tiskala se gomila, a desno, iz pravca ulazne gradske kapije, zjapio je prazan prostor. S te strane, hodajući graciozno, pojavila se jedna žena. Najpre kao daleka lepa figura, a zatim su se počele ukazivati obline, jasne crte njenog lica, kosa, pogled.

Zaustavila se na desetak koraka od njega. Tražila je pogledom poznata lica izdižući se na prste, a onda se posle nekoliko trenutaka uvukla u gužvu, još koji korak bliže centralnom delu odakle je mogla jasno da vidi ono što se dešavalo na platou.

Nije mogao da odvoji pogled od nje. Iako je sve trajalo kratko, nekoliko minuta svega, u njemu je raslo uzbuđenje izazivajući pravu bujicu misli. Desetine pitanja vezanih za nepoznatu ženu prekinulo je višegodišnju uspavanost i letargiju.

Nije smeo da čeka da ona nestane ili da se prikloni nekom društvu. Morao je da joj priđe i da pokrene ono što se mora pokrenuti.

Kako prići ženi koju prvi put u životu vidiš a koja je, po nekom osećaju, tvoje krajnje odredište? Kako stati ispred nje i reći joj otvoreno, iskreno i ozbiljno da znaš da je ona sve što tražiš, sve što želiš da gledaš i osećaš, da dodiruješ? Kako se biraju te reči a de ne zvuče napadno, smešno i pogrešno, i da ne liče na igru? Jer ovo ne sme da bude igra.

Prilazeći joj, prikupio je svu mirnoću i ležernost koju je mogao da izvuče iz sebe, dok je iznutra drhtao od nagomilanog uzbuđenja.

– Dopadaju vam se Balestrine haljine?

Uvek se nađe neko opšte mesto kao način da se započne razgovor i razbije led. Pogledala ga je krajičkom oka, ovlaš, dovoljno da oceni da li da mu odgovori i na koji način.

– Da, veoma.

– Hteo bih da vam poklonim jednu. Možda onu bež sa bordo bretelama i kaišem. Devojka je građe slične vašoj?

Ana se zagledala u njegovo lice. Uzvratio joj je pogled. Obuzimala ga je nekakva silina koja je sprečavala igru. Hteo je da ona oseti blagost i ozbiljnost u njegovom nastupu. Hteo je da oseti bit njegove želje da

joj pokloni haljinu, da je odene... Kao da je njegova. Ali to je bilo gotovo nemoguće.

– A zašto biste to uradili? – upitala ga je mirno, bez imalo premišljanja.

To je bilo pitanje kakvo je priželjkivao. Pitanje s hiljadu odgovora. On će birati samo one prave, iz srca.

Za nekoliko minuta reći će joj sve što vidi u njoj, sve što trenutno oseća, sve što želi. Neće se ustezati da pokaže duboku iskrenost. Posmatračice njeno čuđenje i kako svakim trenom sve češće skreće pogled s revije i zadržava ga na njegovom licu. A onda će primetiti kako je najednom ustuknula i kako su je uzdrmale reči potpunog neznanca koji stoji pred njom i moli je da ga ne odbije, koji traži da se vide ponovo i provedu neko vreme zajedno. I pritom on joj ne izgleda kao da je lud, niti njegove reči zvuče prazno ili kao šala. Pre je podseća na lika iz neke od Šekspirovih drama koji zaljubljen i obuzet Amorovim demonima ne zna da zaustavi svoje izlive ljubavi. Upravo ta asocijacija pomogla je Ani da se vrati u stvarnost i da smesti njega, a pre svega sebe na odgovarajuće mesto.

– Verujem da bi nekoj drugoj ženi godila ta vaša neskrivena energija, gospodine, i takav osobit izbor reči, ali ja sam srećno udata žena i *potpuno* volim svog muža. Imamo dvoje dece i veoma sam daleko od toga da budem cilj vaše priče i vaših nastojanja – rekla mu je mirno, bez namere da nastavi bilo kakav razgovor.

– Izvinite na nepristojnosti, moje ime je Ognjen.

– Drago mi je, Ognjene. A sada ću vas napustiti. Čekaju me muž i deca.

– Recite mi vaše ime?... I da li ćete mi dati broj vašeg telefona? – bio je uporan.

– Moje ime je Ana. I ne, neću vam dati broj svog telefona. Nema razloga za tako nešto. Prijatno večer, Ognjene.

Kada se u odlasku okrenula, upućujući mu ljubazan poluosmeh koji je isključivao svaku dalju konverzaciju, u njemu je već sve bilo spremno za najvažniju borbu, borbu za ženu koju želi da ima pored sebe i za sebe, ženu s kojom želi da živi.

Vratio se svom prijatelju i sa svega nekoliko rečenica uputio ga je na zadatak. Pratiće Anu, videće njenu porodicu, muža, decu, tako da može kasnije da mu ih opiše. Pokušaće da sazna njeno prezime, odakle je. Ako ne uspe, saznaće bar gde su odseli, da bi mogao da nastavi dalje.

Koliko god da je zahtev bio čudan, prijatelj je pristao i krenuo za Anom. Dobro je poznavao Ognjena i znao je da on ništa ne radi bez dobrog razloga i da usluge ne traži olako.

Samo tada, te iste noći, Ana je pomislila na neobičan događaj i nestvarni nastup lepog neznanca. Kada je posle večere ostala sama u kuhinji apartmana perući sudove, ponovo je premotala slike iz starog grada.

Smestila ih je u svu silinu neobičnih događaja koji na neki način oslikavaju neobičnost života i čudnovatosti koje može da nam ponudi. Ipak, takvi momenti za većinu spadaju u nebitne i slučajne, pa je vrlo moguće da ga se Ana više nikada neće ni setiti ni dotaći.